

MIRTSE ZSUZSA
A félszívű fiú

Élt valahol, a mesekönyv egyik oldalán egy dolgos, szorgos asszony, s annak egy ura, meg egy fia. A fiú kisebb volt, mint egy mákszem, és nagyon nehezen akart felnőni. A szíve is kicsi maradt: nem fértek bele nagy vágyak, tervek, nem akarta meghódítani a földkerekség minden országát, nem akart hatalmas király vagy vezér lenni. Leginkább otthon szeretett üldögélni a kemencepadkán, elfészkelődni a vackában, vagy a ház körül tenni-venni a kertben – nem akart elindulni világot látni, sem kedvest, sem feleséget keresni magának. Nem volt kedve hozzá. Jó volt neki minden úgy, ahogy volt, minek változtatna rajta, gondolta. Az édesanyja sem bánta ezt, mert szeretett gondoskodni a fiáról, és nem szerette volna, ha valaki elveszi tőle.

Szeretni sem nagyon tudott ez a fiú az apján, anyján kívül senkit, mert ahhoz, azt hiszem, nagyon erősnek kell lenni. Ő pedig nem volt nagyon erős, de még kicsit sem. Nem is volt kin gyakorolnia a szeretetét, mert addig csak állatokkal találkozott, libával, kacsával, malaccal, meg a szomszéd kislánnyal, akinek viszont semennyire sem dobogott érte a szíve. Lebecsülte azért, mert szakadt ruhákban járt, és mert sosem akart első lenni a sorban.

Féltette is az anyja a fiát, hogy hogyan fogja megállni a helyét ebben a hősökkel teli világban, mert azt ő is tudta, hogy nem kötheti őt élete végéig magához, bármennyire is erre vágyott titokban.

Itt megvan mindene, itt tudok vigyázni rá – gondolta az asszony, amikor az ura néhanapján felvetette, hogy talán mégsem jó az, hogy selyempapírba csomagolják egy szem fiukat, hogy el kellene engedniük őt, mert az a világ rendje, s lám, a szomszéd legényt is útnak indították már, pedig az fiatalabb az ő fiuknál kereken két nappal.

A fiúnak azonban jobb volt meghúznia magát anyja szoknyája mellett, a hamut kotorgatni, és képzelődni mindenféle királylányokról. Ezzel a képzelődéssel be is érte. Azt gondolta mindig, hogy mindegyik az övé. Az aranyhajú királylány is, az ébenfekete hajú királylány is, meg mindegyik, akit csak el tudott képzelni magának. Egy egész királylánycsapat volt a fejében, de neki nem volt kedve választania közülük, mert ha az egyiket kiválasztotta volna, a többiről nem képze-

lődhetett volna tovább, ezt még ő is tudta. Hogy ilyen nem szabad tenni, mert ez csúnya dolog.

Aztán egyszer csak a fiú arra ébredt, hogy a sárkányai elrabolták az egéről a Napot, a Holdat és a csillagokat is. Mert sárkányai is voltak ennek a fiúnak, csak ezek a sárkányok odabent laktak, a félig kinőtt szívében. Ő hizlalta fel őket magában azzal, hogy sosem harcolt ellenük. Nem viaskodott velük cseppet sem. Hagyta, hogy uralkodjanak fölötté: kiszáritsák benne a bátorság kútját, szétmorzsolják a remény kőszikláját, felegyék az igazi utakat a lába elől. Ám amikor már azok az eget is feketévé színezték benne, mégis elhatározta, hogy csak útnak indul az ő sem tudta, hová vezető útjára, mert azt olvasta egy mesekönyvben, hogy minden királyfi elindul, és titokban azért ő is királyfinak szerette volna gondolni magát. Nem nagy királyfinak, csak egészen kicsinek, akinek mégis minden királylány ott hever a lábai előtt. Anélkül, hogy bármelyikért is küzdenie kellene.

Aranykirály ki akarta házasítani aranyhajú lányát, ezért közhírré tétette, hogy jelentkezhetsz a kezére bárki, s majd a lány kiválasztja, hogy melyikük legyen az ura. De a lány nem akart urat, s főként nem parancsolót magának, a gondolattól is az ájulás kerülgette. Csak hódolókat, kérőket akart, akikkel a bolondját járathatja reggeltől estig. A fiú sem akart feleséget, s azt is tudta, hogy nem is való hozzá a királylány, ezért inkább a szolgálatára jelentkezett: hogy majd ő megcsinál mindent a palota körül, amire csak a lány vágyik. Megragasztgatta a széttört tükröket, amelyeket a királylány mérgében földhöz vágott, ha aznap nem látta magát elég szépnek bennük, épített egy szép aranykalickát a kedvenc aranymadarának. A királylány elfogadta a kalickát, de a fiúval ridegen bánt, ami a fiúnak tulajdonképpen nem is volt ellenére. Mert ha mégis, nagy ritkán rámosolygott az aranyhajú királylány, percekre öröm járta át. A többi percben sem volt éppen boldogtalan, mert akkor meg azt képzelte el, hogy a szomszédos birodalom ezüsthajú királylányának vajon hogyan lophatja be magát a szívébe, és arról ábrándozott, hogy milyen szép lehet egy ezüstmosoly is. Ha pedig az ezüstmosolyt is zsebre vágta, ment tovább képzeletben a Réz király palotája felé, amelyben a Rézhajú királylány lakott.

– Mondd csak, te mindig rám gondolsz? Akkor is, ha nem látsz? – kérdezte egy napon az aranyhajú királylány.

A fiú elgondolkodott, de mert nem szeretett hazudni, azt mondta:

– Nem, olyankor nem gondolok rád.

A királylány méregbe gurult: kiséprúzta a fiút a palotából, a birodalomból, és meghagyta az ajtónállóinak, hogy ha még egyszer meglátják a kapuja körül ténferegni, kötözzék meg, és vessék sötét tömlőbe.

A fiúnak eszébe sem jutott arra menni többször. Igazából meg is könnyebbült, hogy nem szabad soha többé odamennie, mert egy kicsit unta már a királylányt, hogy mindig csak magát nézegeti a tükörben, és hogy nem lakik a szívében senki. Mert titokban azt szeretne volna, ha akkor is a lány szívében lakhatna, ha ő ezt nem tudja viszonzni soha.

Miután a legény felszabadult az Aranykirálylány szolgálata alól, elhatározta, hogy Ezüstkirály birodalma felé veszi az útját. Azt mondják, Ezüstkirály lánya is tündöklő teremtés: csillog-villog ezüsthaja, nevetéséből madarak reggeliznek. A fiú illedelmesen kopogtatott a palota ajtaján.

– Szolgálatba jöttem – mondta a kapuállónak.

– Szolgálni jöttem a felséges királylányt, mert úgy hallottam, hogy éppen ilyen embert keres, mint én. Meg tudok javítgatni mindent, amit csak összetör, fésülgetném reggeltől estig a szép, hosszú haját, és cserébe nem kérek semmit. Egy évig szeretnék szolgálni nála, ha elfogad engem.

A kapuálló hümmögött egy kicsit a furcsa felajánlásokon. Félnótás ez a legény, gondolta magában, de aztán mégis felvezette a királylány elé.

A királylány éppen akkor jött ki az öltözőszobájából. A fiú a szeme elé kapta a kezét a sok szépség látán: micsoda hegyek és völgyek kanyarogtak testén! Ez a királylány nem volt olyan karcsú, mint az előző, sőt, egyáltalán nem volt karcsú semennyire sem, de a fiúnak ez sem volt ellenére. Ez is szép, az is szép, gondolta elégedetten, és hálát adott a sorsának, hogy az aranyhajú királylány kiséprúzta őt.

Az ezüsthajú lány a szolgálatába fogadta. A fiú fésülgette a haját, felszolgált neki a reggelijét, csutakolta hintójának lovát. Amikor már egy éve szolgált nála, a királylány behívatta a szobájába. A fiú kezét mosott, megigazította a ruháját, levergette róla a szalmaszálakat, és egyenesen megállt előtte.

– Mondd csak, fiú, milyennek látsz engem? – kérdezte tőle a lány.

– Csodaszépnek.

– Pompás. Most, hogy lejárt az éved, megkérdezem tőled: maradnál-e még nálam?

– Nem tehetem, tovább kell mennem – mondta a legény egyenesen a lány szemébe nézve.

– De hát mást is tudnál szolgálni? Másért is tudnál rajongani?

– Persze – bólintott a fiú, mert arra gondolt, hogy már tényleg eleget szolgált a lányt, így szívesen továbbmenne.

Az ezüsthajú lányt előntötte a pulykaméreg. Ütnivágni kezdte a fiút, amivel csak érte: pusztá kézzel, ezüsttükörrel, még az öltözőasztalát is megpróbálta hozzávágni, csak azt nem bírta el.

– De hát nem engem szeretsz-e? Nem én vagyok-e a világod közepe? – kiabálta.

– Nem, sajnos nem. Te nagyon szép királylány vagy, jó húsos királylány, de én nem tudtalak megszeretni úgy istenigazából egy év alatt. Ha pedig eddig nem sikerült, eztán sem fog. Tudod, sokszor azt érzem, hogy nekem nem nőtt ki rendesen a szívem. Hogy csak amolyan félszívem van. Erről te nem tehetsz. De számíthatsz rám bármiben, erre szavam adom. Ha eltörik valamid, ha szükséged van rám, segíteni fogok neked, ám most mennem kell tovább az utamon. Ezt igazán megértheted – mondta a fiú, illedelmesen meghajolt a pulykavörös királylány előtt, és kisétált a terem ajtaján. A királylány még utánavágott egy gyümölcsöstálat, aztán sírva fakadt. De nem azért, mert annyira hiányzott volna neki a fiú, hanem azért, mert felháborította az, hogy elhagyják.

Így járt tovább egyik királylánytól a másikig. Mindenhol kiszolgált egy évet, aztán szépen továbbment. Gyültek a haragosai, a megsértett királylányok. Pedig a fiú nem akart mást, mint világot látni, lányokkal ismerkedni, bár az is lehet, hogy szívesen megszeretett volna egyszer csakugyan valakit. Lehet, de nem biztos.

Így járt végig a mesekönyvön oldalról oldalra: találkozott durcás, rossz szívű királylánnyal bőven. Amikor már elunta őket, amikor nagyon vakarózott, fészkelődött, gondolta, felpattan a lovára, és kilovagol a mesekönyvön túli világba. Vágtatott városokon és szántókon keresztül, mígnem úgy elfáradt, mint még soha életében. Éppen egy vézna kis patak partjánál állt meg. Gondolta, amíg iszik a lova, ő is megpihen egy kicsit.

Az árokparton egy lány üldögélt.

– Hát te mit csinálsz itt, ahol leginkább csak a madarak járnak?

– Kirúgtak a mesekönyvből – biggyesztette le a száját a lány. – Nem voltam hajlandó egész nap az aranyhajam lógatni a toronyablakból, hogy majd egy királyfi rákapaszkodik, aztán még feleségül is elvenne úgy, hogy nem is ismer. Meg aztán: aranyhajam sincs.

Tényleg nem volt aranyhaja: borzas haja volt, szerintem fésűt sem látott jó ideje, de ez cseppet sem zavarta egyiküket sem. Így is tetszett a fiúnak.

– És te mit csinálsz itt? – kérdezett vissza a lány.

– Én pedig meglógtam a mesekönyvből, mert nem volt ott jó nekem.

– Rosszul bántak veled?

– Nem, egyáltalán nem. Megvolt mindenem mindenhol. Megismertem szép lányokat, koronával a fejükön. Nem voltak hozzám valók, mert hozzám senki sem való.

– Igen, ezt értem. Én is így érzem sokszor magam. Hozzám se való senki, de nem is baj, mert jól megvagyok egymagamban is. Nézd csak, itt például mindig történik valami. Nézegetem a nádast, a kacsákat, és nem zavar, hogy csak én látom őket.

– Én is nézegethetem veled? – kérdezte a legény.

– Persze, nyugodtan nézegesd, de én akkor is egyedül látom mindezt, ha itt vagy mellettem. És te mivel szeretsz foglalkozni, amikor egymagadban vagy?

– Királylányokat képzelek el magamnak. És azt is elképzelem, hogy mind az enyém egy kicsit. Nagyon nem szeretném egyiket sem, mert akkor megijednék, de egy kicsit mindegyiket szeretném. Mind.

A lány elkomorodott ezen, hirtelen mintha megütötte volna valami, de elhessegette magától ezt az érzést. Végül is ez itt csak egy legény, akit senki nem hívott, képzeljen csak el azt, akit akar, annyit, amennyit akar, miért érdekelné ez őt, aki olyan jól megvan egyedül is magában. Azt elfelejtette mondani neki, hogy ő is egy királyfiról ábrándozik általában, aki a mesekönyv utolsó oldalán lakott, de még sosem

látta persze, így olyannak képzelte el, amelyennek csak akarta, s e képzelődés elégedetté tette őt.

Azért csak nem hagyta nyugodni a felismerés: vajon miért érezte magát rosszul attól, amit a fiú megvallott neki?

Másnap megkérdezte a legényt, hogy abban a pillanatban éppen milyen királylányt lát maga előtt.

– Semmilyen – mondta a legény, aki mindig azt mondta, amit éppen gondol. – Téged nézegetlek, hogy milyen kedvesen meregeted a vizet a tenyeredbe.

– És amikor elfordulsz?

– Miért kell neked mindent megkérdezned? – kérdezte a legény, mert hirtelen elég hitványul érezte magát.

Aztán egyszer csak azon veték észre magukat, hogy mindent együtt csinálnak. Könnyebb volt megosztani azt a semmit, ami bennük lakik, úgy, ha a másikban is ott lakott a másik fele. Mert így talán úgy érezhették, hogy nem kell adni a sajátjukból semennyit sem.

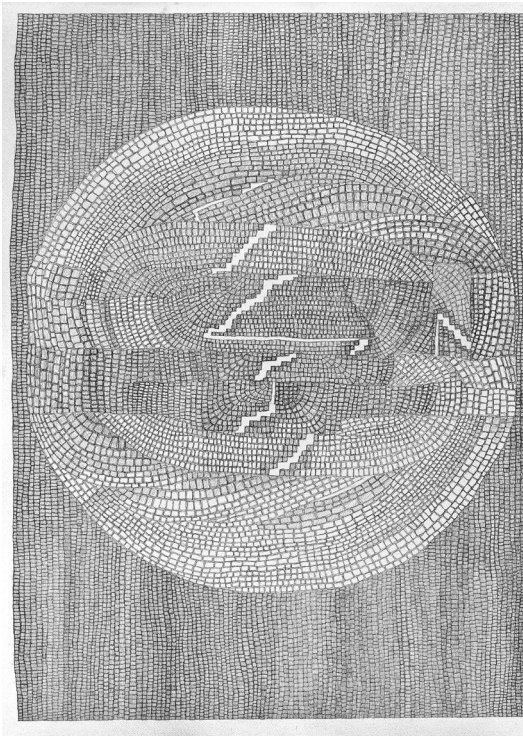
– Milyen kár, hogy nem tudom mégsem megszeretni úgy istenigazából őt! – hűmögött a fiú, és arra gondolt,

hogy talán jobb lenne visszamenni az édesanyjához, a kemence mellé.

– Milyen kár, hogy nem tudom annyira megszeretni, mint magamat... – fakadt ki egy napon a lány a tó mellett, de a vadkacsák nem mondták azt neki, hogy tényleg, ez milyen kár, csak éltek vadkacsaéletüket tovább.

Egy napon rossz hírt hoztak a fiúnak a madarak: azt csiripelték neki, hogy meghalt az édesanyja. Sírt a fiú három napon és három éjszakán keresztül. De a lány olyan szépen nézett rá mindig, olyan megértően, hogy a negyedik napon mégsem érezte már, hogy annyira cudarul egyedül van a világban.

A lány nem várta el, hogy mindent a fiú csináljon meg, maga is szívesen részt vett bármiben, amiben csak tudott. Mégis, nem mozdultak egymás felé, mert attól féltek is volna, kedvük sem volt hozzá.

A Hold titkai

Nem mentek semerre sem, semmire sem, csak most együtt nem mentek semmire, ez volt a különbség. A fiú a királylányával volt elfoglalva, a lány pedig mindig arra gondolt, hogy mikor jön el hozzá a képzetlembeli mesekönyvből az utolsó oldal királyfija.

Telt-múlt az idő, telek és nyarak váltották egymást, lett kicsi házikójuk, amelyben élhettek, kertjük, amelyet ketten gondoztak. Esténként felváltva meséltek egymásnak, utána hol a fiú énekelt altatót, hol a lány. Mindenük megvolt tulajdonképpen, akár boldogok is lehettek volna, mégis, egy reggelen a lány azt érezte, hogy gyengébb, mint amikor lefeküdt aludni. Aztán napról napra gyengébb lett. Nem bírt a fiúval tartani, nem bírt mindent megcsinálni, le kellett pihennie sokszor. Arca sápadt lett, gyorsan, kapkodva vette a levegőt, mintha fulladna. A fiú hozott neki minden nap forrásvizet, szedett neki gyümölcsöket, próbált róla gondoskodni, de hiába, a lány napról napra veszített az erejéből.

A fiú azt hallotta, hogy a falun kívül, a környező hegyekben él egy jószívű varázsló. Azt gondolta, felkeresi őt, és megkéri, hogy segítsen a lányon, bármire képes ezért. Megsimogatta a lány haját, odakészített mellé a kicsi asztalra kancsót, benne vizet, s azt mondta, hogy várjon rá türelmesen, nemsokára visszajön. A lány tekintetével jelezte, hogy érti, amit a fiú mond, utána becsukta a szemét, és elaludt. A fiú még percekig nézte a lányt, ahogy haja betakarja az egyre vékonyabb vállát. Eszébe jutott a kertjük, meg hogy mi mindent csináltak már együtt, mi minden van mögöttük. Eszébe jutott sok minden, de el akarta hessegetni ezeket a gondolatokat, mert segíteni akart, nem csak képzelegni. Becsukta hát az ajtót maga mögött, és elindult a hegy felé.

A varázsló egy sziklahasadékban lakott, és éppen varázsfőzetet főzött gyógyfüvekből. Amikor meglátta a legényt, feljebb tolta csúcsos süvegét, hogy jobban lásson. A fiú tisztelettel köszöntötte őt, majd leguggolt a fémüst mellé, amelyben a varázsló kavargatta egy hosszúnyelű kanállal a főzetét.

– Mondd, mi szél fújtt erre téged? – kérdezte a varázsló.

– Beteg a lány, a legjobb barátom – mondta a fiú, mert akkor csakugyan arra gondolt, hogy a legjobb barátja, aki most bajban van.

A varázsló megdörzsölgette az ujján lévő gyűrű követ, aztán azt mondta, hogy a lánynak a szíve

gyengült el, és már nem sok van neki hátra. A fiú elgondolkodott ezen, hallgatott egy ideig, majd megszólalt:

– Nekem úgyis csak fél szívem van, odaadom azt neki, kérlek, forraszd össze a két felet, hadd legyen benne egész – én már eleget láttam a világból.

A varázsló összevonta a szemöldökét, mert ilyen kérést sem hallott még.

– Jól meggondoltad ezt, te fiú?

– Meg. Így lesz jó – mondta, és hozzátette, hogy neki fölösleges így élnie, hiszen úgysem tud senkit megszeretni, az édesanyja is meghalt már rég, tulajdonképpen mindegy, hogy megmarad-e a világban, vagy sem. A lánynak nagyobb szüksége van az életre, azt gondolta.

A varázsló bólintott, a kezét a fiú mellkasára tette, behunyta a szemét, látszott, hogy nagyon erősen gondol valamire. A fiú mindeközben kifehéredett, mint ha elpárolgott volna belőle a vér. Kősziklává vált, a lány ugyanakkor az ágyban színekkel, étellel telt meg. Kinyitotta a szemét, felült az ágyban.

– Merre vagy? – hívogatta a fiút, de nem felelt neki senki. – Hol vagy? Gyere, vegyél a karodba, vigyél ki a kertbe, nézd csak, meggyógyultam! – kiabált örömben, de hiába, nem ölelte őt meg senki sem.

A lány elkomorodott, mert valami rosszat sejtett. Azt gondolta, biztosan elege lett a fiúnak belőle is, pedig most azt érezte, hogy úgy hiányzik neki, mint lónak az abrak, s hirtelen azt is megérezte, hogy milyen rossz nélküle.

– Most akkor ki fogja azt mondani nekem, hogy egyet se féljek, majd együtt valahogy megoldunk mindent... – kesergett, mert ő gyakran nem is egyet félt, hanem rögtön kettőt. És azt érezte, hogy ezt a mondatot szeretné még kimondani a fiúnak is, és nem is egyszer, hanem inkább sokszor.

Gondolta, elmegy a varázslóhoz, és megkéri őt, hadd nézzen bele a kristálygömbjébe, hadd lássa, merre lehet a fiú. Szerette volna még egyszer látni őt. Ha elhagyta, akkor is.

A varázsló éppen a lepkéit tanítgatta kötelékben repülni, amikor a lány odaért hozzá.

– Varázsló, varázsló, segíts nekem! – kiabált felé, persze, csak miután illendően köszöntötte őt. – Elhagyott a legjobb barátom. Nem haragszom rá ezért, mert tudom, hogy ő nem tud megszeretni senkit sem, hát engem sem tudott, de nekem mégis úgy hiányzik. Hogy neki én ki voltam, nem kutatom, de azt tudom

már: nekem ő a legfontosabb a világon. Szeretném, ha belenézhetnék a varázsgömbödbe, hogy még egyszer lássam őt.

A varázsló elkomorodott, csöndesen maga elé nézett, aztán előhozta a kristálygömbjét, és a lány elé tette. A lány a kavargó, tejszínű ködben egyszer csak egy szép, fehér sziklát pillantott meg, akiben felismerte a fiút, akit keresett.

– Meghalt volna? – kapta a szeme elé a kezét a lány.

– Nem, nem halt meg, csak kősziklává vált, a kőszikláknak pedig nincs szívük. Nem érez, nem fáj neki semmi, igaz, örülni sem tud.

– És lát engem?

– Nem, nem lát téged.

– De hová lett a félszíve?

– Ott van benned. Így akarta. Azt mondta, nem jó neki félszívvvel élnie, inkább legyen az is a tiéd, neked nagyobb szükséged van rá. Mégis, azt hiszem, hibáztam: nem kellett volna teljesítenem a kívánságát.

– Tényleg nem! – mondta a lány elkeseredetten. – Hogy tehetted ilyet? Végre megtaláltam, akit kerestem, és akkor kősziklává változtattad őt?

– Nem én változtattam, te lány. Ez volt a sorsa. Ti sosem tudátok volna egymást szeretni két félszívvvel. Olyanok voltatok, mint a Nap és a Hold, akik összetartoznak, mégsem találkozhatnak sosem valójában. És mindig csak arra vágytatok, azt becsültétek, ami éppen hiányzott. Amitek volt, azt soha.

– Igazad van, varázsló. De ami most van, még sokkal rosszabb. Mit lehet tennem, hogy ne így legyen?

– Ha gondolod, visszaadhatod neki a félszívét, ennyit tehetsz még. Akkor minden marad úgy, ahogy eddig volt.

A lány erősen elgondolkodott ezen, mert most érezte igazán, hogy milyen az, amikor hiányzik valaki. Ha visszaadja a félszívét, újra vissza fog süllyedni, újra nem fog érezni hiányt, szomorúságot, egyáltalán: érezni sem fog. Megszerette ezt az új életet: fájósan, sajgóan is. De aztán mégis csak azt mondta a varázslónak, hogy tegye vissza a fiú félszívét a helyére.

– Rendben, ám többet utána nem tudok segíteni nektek, tovább nem számíthattok rám.

A lány bólintott.

A varázsló rátette a lány mellkasára a kezét, becsukta a szemét. Ebben a pillanatban a fiú kővé vált teste étellel telt meg, a lány pedig egy parányit sápadtabb lett.

Amikor a fiú meg tudta mozdítani újra a kezét, lábát, integetni kezdett a lánynak, és futni kezdett felé.

– Hát te mit csinálsz itt? – kiabált jókedvűen.

– Én? Semmi különös – válaszolta egykedvűen a lány. – Csak a varázslónak hoztam gyógyfüveket, nemrég szedtem az árokparton. Meg csalánlevelet is – tette még hozzá szemlesütve.

– Értem. Nem megyünk haza? Éhes vagyok. Mintha száz éve nem ettem volna semmit – mondta a legény, megfogta a lány kezét, gyorsan elbúcsúztak a varázslótól, és elindultak hazafelé.

Mégiscsak fontos lehettem neki, hiszen nekem adta az életét – gondolta a lány, de amikor az akkor már előtte lépkedő fiúra nézett, nem úgy tűnt, mintha annak bármi más is fontos lenne az ebédén kívül, így inkább nem szólt semmit, csak próbálta utolérni a hegyről levezető úton.

Amikor hazaértek, a lány ütött-kopott lábast rakott a tűzre, hogy levest melegítsen. A fiú közben a hamut kotorgatta, de teljesen másfelé járt megint az esze, ez látszott rajta. Aztán kiment a kertbe, felnézett az égre: azt nézegette, hogy a felhőkből milyen szép arc rajzolódik ki.

– Felhő-királykisasszony... – mormolta halkan maga elé. Talán az is eszébe jutott, hogy milyen jó lenne szolgálni őt. Aztán a lányra gondolt, és hirtelen elszégyellte magát. Nem nagyon, csak kicsit. – Azt sem tudom, ki ő, mi ő, és már szolgálni akarom? Ej, minek? Miért vágyom mindig másra? Miért érdekesebb nekem mindig az, ami nincs? – Soha ilyen kérdéseket nem tett fel még magának. Ránézett a kezére, s már nem az ifjú legény kezét látta, de amit látott, az sem volt rosszabb. Férfiember keze volt. Ránézett a lányra, s hirtelen azt érezte, hogy megvan a másik félszíve is: benne. S ha elhagyja őt, magából hagy el újra és újra valamit.

Nem ígérhettem nekik örök életet, mert olyat én nem adhatok senkinek. Kiradírozhattam volna az összes királylányt és királyfit körülük, meg még a felhőket is a fiú feje fölé, de ennek meg nem láttam értelmét. Nekik kell megbirkózni az árnyaikkal, felhőikkel, és nem nekem eltüntetnem őket a szemük elől.

Hogy mi lett velük, nem tudom, mert tovább kellett lapoznom a mesekönyvben, hiszen nekem is végig kell járnom az utamat, nem maradhatok mellettségük, segíteni rajtuk úgysem tudok. De bevallom, nem mertem később sem soha visszalapozni hozzájuk. Félttem, hogy nem találom már ott őket.